

ת"ק 6704-05-10

בפני: 1. כב' השופט/ת עבאס עאסי

תובע: 1. צפיר בר אילן

-נגד-

נתבע: 1. בית החולים הדסה עין כרם

פסק דין

לטענת התובע, ביום 1/3/2010 הוא הגיע אל בית החולים הנתבע לביקור רפואי אצל ד"ר אלישוב מהמחלקה האורטופדית.

לטענתו, לאורך כל זמן ההמתנה לרופא, הוא זכה ליחס "מתנשא, מזלזל ומנוכר מצד אחיות המרפאה, ובצער ייאמר גם מצד הרופא". לטענתו, הוא שמע את האחיות אומרות: "בגלל שאתה ממהר... רואה החשבון לקח לך את התור, וכששאלתי איזה רו"ח האחות הצביעה כלפי שמיים...".

בנוסף לכך, לטענת התובע, הוא שמע את האחיות אומרות...: "בגלל שיש לי כיפה, אני חושב שמגיע לי הכל...".

כמו כן, טוען התובע כי האחיות אמרו...: "אתה יכול להתלונן עלינו, פה אל תתלונן, אנחנו את שלנו עושות...".

התובע מבקש לפסוק לו פיצוי בסך 20,000 ₪ בגין ההשפלה, עוגמת הנפש והצער הרב שנגרמו לו עקב התנהגות האחיות, כאמור.

בכתב ההגנה טוען הנתבע כי, התביעה חסרת בסיס שכן, "האחיות לא אמרו שום דבר פוגעני ולכל היותר לא דיברו בנימוס, דבר המוכחש"; מדובר בתביעה קנטרנית בשל זוטות.

הנתבע ממשיך וטוען כי, בניגוד לטענת התובע, זמן ההמתנה שלו לא היה גדול, וזאת בשים לב למיקומו

ברשימת המטופלים – מספר 15; מדובר במרפאה שהיא חלק מבית חולים והרופאים לעיתים נקראים בדחיפות לחולה מאושפז או לחדר ניתוח לביצוע ניתוח לא מתוכנן בחולה שהגיע לחדר המיון; אמנם התובע נאלץ להמתין לרופא מעט יותר משעה, המתנה שאינה רצויה ומעיקה לאדם עסוק, אולם זה פרק זמן מקובל וסביר ברפואה הציבורית; אין לראות בהמתנה כאמור, כיחס מזלזל ומנוכר מצד הרופא והאחיות .

מטעם התובע העיד התובע בעצמו ואילו מטעם הנתבע העיד ד"ר אלישוב .

במהלך עדותו, מסר התובע: **"אני יכול להשלים עם האיחור, אבל לא יכול להשלים עם היחס המזלזל והמתנכר"** (ראו עמ' 1 לפרוטוקול הדיון, ש' 20-21).

עוד מסר התובע בעדותו, לגבי התנהגותו של ד"ר אלישוב במהלך הביקור רפואי שלו: **"מבחינה אישית הוא היה בסדר. הוא אמנם יצא במהלך הבדיקה אך לא דיבר אלי לא יפה"** . ("עמ' 3 לפרוטוקול, ש' 9-10).

בסופו של דבר, התובע מיקד את תביעתו ליחס המזלזל והמנוכר שזכה לו, לטענתו, מצד האחיות .

התובע מסר בעדותו: **"אין טעם להתווכח על האיחור. מה שמפריע לי זה היחס. התייחסו אלי יותר גרוע מכלב. לא יודעים לבקש סליחה. טעינו נתקן"** ("עמ' 3 לפרוטוקול, ש' 1-2)

התובע חזר והדגיש את הדברים שלטענתו נמסרו לו על ידי האחיות כפי שפורט לעיל.

כאמור, מטעם הנתבע העיד ד"ר אלישוב שמסר כי האחיות עובדות קשה; הן מנווטות את החולים ומטפלות בהם מבחינה סיעודית והדבר האחרון שאפשר להאשים אותן זה ביחס משפיל כלפי החולה.

הנתבע לא הביא מי מהאחיות לעדות מטעמו, על אשר התרחש במהלך הביקור נשוא התביעה .

בנסיבות הענין, הגעתי לכלל מסקנה כי התובע הוכיח את גירסתו מעבר למאזן ההסתברויות .

עדותו של התובע עשתה עלי רושם מהימן ומשכנע; היא היתה עקבית וקוהרנטית וניכר בה שהיא באה מתוך כאב ותחושת פגיעה אמיתית של התובע מההתנהגות שזכה לה מצד האחיות .

אמנם מדובר בעדות יחידה של בעל דין, שהסתמכות עליה ללא סיוע מצריכה הנמקה, אולם לדעתי בנסיבות הענין, התובע עבר משוכה זו וזאת לנוכח האמון שבית המשפט נתן בעדות התובע, ואי-הבאת עדים רלבנטיים מצד הנתבע, שנמצאים בהישג ידו, כפי שפורט לעיל) השוו: ע"א 216/73 סלומנוב נ' אברהם , פד"י כ"ח (1) 184, 194.

מכאן לשאלה: האם היחס שהתובע קיבל מהאחיות מקים אחריות כנגד הנתבע ?

כאמור, לטענת הנתבע, גם לפי גירסתו של התובע: **"האחיות לא אמרו שום דבר פוגעני ולכל היותר לא דיברו בנימוס"**.

מנגד טוען התובע, כי היחס של האחיות והדברים שנמסרו לו על ידי כמפורט לעיל, מנוגדים להוראת סעיפים 5 ו-10 לחוק זכויות החולה, תשנ"ו – 1996.

בנסיבות הענין, לדעתי, הדברים שהושמעו על ידי האחיות בפני התובע מהווים הפרה לזכותו של התובע לקבל טיפול רפואי נאות מבחינת יחסי האנוש, כאמור בסעיף 5 לחוק זכויות החולה. כמו כן, הם מהווים הפרה להוראת סעיף 10 (א) לחוק, שלפיו מטפל וכל מי שעובד תחת פיקוחו, וכן כל עובד אחר של המוסד הרפואי, ישמרו על כבודו ועל פרטיותו של המטופל בכל שלבי הטיפול הרפואי.

הוראות חוק אלה באו על מנת להבטיח יחס אנושי ורגיש מצד הצוות הרפואי שעובד במוסד רפואי כלפי החולים, כפי שמצופה ומקובל.

הדברים שהושמעו על ידי האחיות כלפי התובע היו מיותרים, ולדעתי, אינם עומדים ברף הרגישות והיחס האנושי הסביר שהמצופה מצוות רפואי סביר כלפי חולים שנזקקים לטיפולו, שברגיל נמצאים הם במצוקה בריאותית ונפשית לנוכח מצבם הרפואי.

לנוכח האמור, ניתן לקבוע כי הנתבע נהג ברשלנות והפרת חובה חקוקה כלפי התובע, לנוכח הפרת הוראות סעיפים 5 ו-10 לחוק זכויות החולה, על ידי צוות האחיות, כאמור.

אשר לשיעור הפיצויים: התובע מבקש לפסוק לו פיצוי בגין נזק לא ממוני. בשים לב לנסיבות הענין ולהיקף הפגיעה, שלדעתי היא נמצאת, על פי מבחן אובייקטיבי של האדם הסביר, ברמת חומרה נמוכה, בדבר חוסר רגישות וחוסר יחס אנושי סביר ולא כפגיעה קשה ובוטה, אני מחליט לחייב את הנתבע לשלם לתובע פיצויים בסך של 1,200 ₪.

בקשה לרשות ערעור על פסק דין זה ניתן להגיש בבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 15 יום.

ניתן היום, ב' טבת תשע"א, 09 דצמבר 2010, בהעדר הצדדים.
